

Ο ήχος απο μικρές, σερνόμενες πατούσες ξύπνησε την Πενθεσίλεια απο έναν ανήσυχο, προβληματισμένο ύπνο. Γύρισε πλευρό στην άλλη μεριά του κρεβατιού και άνοιξε αργά τα μάτια τής; είδε τιν Ηράκλεια να κάθεται στέκεται δίπλα στο κρεβάτι, στο αχνό, μπλέ φώς των λωρίδων φωτισμού. Το πρόσωπο του παιδιού ήταν χλωμιασμένο, άσπρο και τεντωμένο απο φρίκη. Το στόμα τής μικρής ήταν μισάνοιχτο, σαν η κραυγή τής να ρουφήχτηκε στο σιωπηλό κενό.

“Σώπασε τώρα, κόρη. Σώπασε και μην ανησυχείς. Είμαι εδώ τώρα,” ψιθύρισε η Πενθεσίλεια στο αυτί της θυγατέρας τής, τα μπράτσα της τυλιγμένα γύρω απο μικρό κορίτσι σαν ζεστό κουκούλι. Ένωσε την ρηχή ανάσα της Ηράκλειας και τα τρέμουλα στο ευθραυστό κορμί τής. Ανατριχίλες τρέξαν στην ράχη της.

Οι επιάλτες δεν σταματούν ποτέ, σκέφτηκε.

“Πού είναι ο πατέρας; Θέλω να τον δώ,” είπε η Ηράκλεια, καταπνίγωντας ένα αναφιλητό, με το ζόρι κρατώντας ένα ξέσπασμα απο δάκρυα. Έτριψε την μύτη τής που έτρεχε στο στήθος της μητέρας τής και την κοίταξε με μια αθωότητα που έλιωνε την καρδιά.

“Είναι σε τροχιά αγάπη μου, το ξέρεις αυτό πιά. Έλα, ξάπλωσε δίπλα μου και τίποτα δε θα σε βλάψει, στο υπόσχομαι,” είπε η Πενθεσίλεια αλλά τα μάτια τής γίναν ξαφνικά απόμακρα. Κοίταγε ένα φυτό σε μια γλάστρα πίσω απτην πλάτη της κόρης τής. Είχε μεγάλα φύλλα που κρέμονταν, και μπουμπούκια σαν ρόζ κρέμα, δεν είχε άλλο σκοπό εκτός απο ομορφιά. Ήταν λαθραίο.

Μια σκέψη μπήκε στο μυαλό τής απρόσκλητη: *θα μπορούσε να είναι παγωμένος σαν ξύλο, να αιωρείται έξω απο μια μπουκαπόρτα. Τίποτα δε θα σου κάνει κακό, Ήρα.*

“Και ο πατέρας υποσχέθηκε,” είπε το παιδί, με μια φωνή απογοήτευσης που όλο και αδυνάτιζε.

“Ο πατέρας σου σε αγαπάει πιο πολύ απο οτιδήποτε,” είπε η Πενθεσίλεια και κατάπιε σκληρά.

Πρόσθεσε βιαστικά, και προσπάθησε ακόμα να χαμογελάσει για διαβεβαίωση:

“Θα έρθει σύντομα, Ήρα.”

Άκουσε την φάλτσα φωνή τής απο τα ίδια της τα αυτιά; το ψέμα τρύπησε την ψυχή τής σαν λεπίδα απο γυαλί που θρυμματίστηκε μέσα τής.

Έκλεισε τα μάτια τής και άρπαξε την Ηράκλεια απο τους ώμους τής, σαν να προσπαθούσε να την βιδώσει στο πάτωμα:

“Ο πατέρας σου κι εγώ σε αγαπάμε πιο πολύ κι απο τ'αστέρια στον νυχτερινό ουρανό, πιο πολύ κι απ'τον γαλαξία και το σύμπαν το ίδιο. Το καταλαβαίνεις αυτό, Ήρα; Θυμήσου το αυτό, πιο πολύ κι απ'τη ζωή, αγαπημένη.”

Τι αξίζει η ζωή στ'αληθεια σ'αυτόν το ξεχασμένο βράχο, σκέφτηκε και φίλησε την κόρη τής στο μέτωπο, κι ένωσε την κρύα γεύση του ξεραμένου ιδρώτα. Το παιδί την κοίταξε με ανυπομονησία, ο φόβος να σηκώνει το φρύδι τής:

“Κι εγώ σ'αγαπώ μητέρα. Αλλά φοβάμαι.”

“Δεν πειράζει, Ήρα. Όλοι φοβούνται. Είμαστε μόνο άνθρωποι,” είπε η Πενθεσίλεια με έναν μικρό αναστεναγμό και κοίταξε έξω απο μικρό τους παράθυρο – τα φεγγάρια σβήνανε μακριά, ενώ μια τριάδα απο ήλιους άρχισε να ανεβαίνει θεαματικά, ο ορίζοντας ένα απόκοσμο ουράνιο τόξο απο χρυσωμένα χρώματα.

“Τι εννοείς, μητέρα;” ρώτησε η Ηράκλεια μπερδεμένη, με τον φόβο της να υποχωρεί.

“Τίποτα, αγάπη. Έλα εδώ τώρα. Ξάπλωσε στο κρεβάτι, κλείσε τα μάτια και σκέψου πως καβαλάς το πανί.”

Σκέψου πιο χαρούμενες εποχές, σκέφτηκε και ένα τρέμουλο την κατέλαβε. *Για του παιδιού το καλό ή για το δικό μου;*

“Και ο πατέρας θάνατο στο τιμόνι;” ρώτησε το μικρό κορίτσι καθώς ανέβηκε με θέρμη στο κρεβάτι, ένα ξέγνοιαστο χαμόγελο να σχηματίζεται στο στόμα τής.

“Πάντοτε, αγάπη μου,” είπε η Πενθεσίλεια. Έσφιγγε την κόρη τής στα χέρια τής σαν γερακίνα και ένα δάκρυ κύλισε στο μάγουλο τής.

Κοίταξε μέσα απο παραθύρι τής τον πλούσιο, κρυστάλλινο ορίζοντα. Η χαραυγή πλησίαζε, είδε τον Υπερίωνα να λάμπει έντονα, να κινείται αργά κατα μήκος του ουρανού σαν ένα αστέρι με κάποιον σκοπό.

Πως μπορεί ένα αστέρι να είναι τόσο σκληρόκαρδο;

Ένωσε το ακούμπημα της Ηράκλειας; το παιδί πλησίασε πιο κοντα στην αγκαλιά τής. Μέσα σε

λίγες στιγμές, ένωσε την ανάσα της να στεριώνει στον άνετο ρυθμό του ύπνου.

Πώς μπορεί το παιδί μου να ζήσει σε αυτόν τον κόσμο;

Η Πενθεσίλεια απομακρύνθηκε προσεχτικά απο την κόρη τής και ξεγλίστρησε απτο κρεβάτι.

Έστησε τις γυμνές τής πατούσες στο πάτωμα και ένωσε τη ζεστασιά του χώματος να ακτινοβολείται στα πόδια τής. Παλιότερα αγαπούσε αυτό το ζεστό αίσθημα της επαφής με την γή. *Μόνο που αυτή εδώ δεν είναι η Γή,* υπενθύμισε στον εαυτό της σκεπτικά.

Ήρθαν για τον Φίλετο όταν επιδιορθώσαν το πανί. Είχε υποσχεθεί στην Ήρα ότι θα την πήγαινε άλλη μια φορά βόλτα στα πεδία. ' Για να μάθει να βλέπει την ομορφιά εκεί που δεν φαίνεται να υπάρχει καθόλου," είχε πεί μ'ένα τρυφερό χαμόγελο.

Είχαν όλες τις σφραγίδες και τα σύμβολα πάνω στους νόμους, απήγγειλαν μια μακρόσυρτη λίστα με κατηγορίες που πονούσαν: διασπορά φημών, υποκίνηση υποψιών στις καρδιές των πολιτών, δημαγωγία, κατάχρηση του καταστατικού του κράτους, διασπορά ψευδών στοιχείων. "Ο παιδαγωγός που έγινε δημαγωγός," είπε ένας απο δαύτους με μια εμετική, κορειοιδευτική περιφάνεια.

Και τα δικά τούς τα εγκλήματα; Προδότες της ανθρωπότητας, μέχρι τον τελευταίο.

Περπάτησε προς το παράθυρο και παρακολούθησε τον Υπερίωνα καθώς πετούσε πιο πέρα απτον ορίζοντα,, προς την ανατολή. Κοίταγε αυτό το διαστημόπλοιο που λαμπύριζε σαν αστέρι να περνάει πάνω απτον Πύργο, με τα πολλά φώτα των πομπών, τις υπερκατασκευές και τα μεταλλικά στηρίγματα να σπλώνουν την κατα τα άλλα τέλεια συμμετρία του και τα χαρακτηριστικά τού.

Στραφήκαμε προς τα άστρα με όλη την αθωότητα των παιδιών. Πως μπορούσαμε να ξέρουμε;

Ο πύργος ανέβαινε έξοχα προς τον πρωινό ουρανό, σαν γυαλιστερή κεφαλή βέλους απο οψιδιανό στο μέγεθος ενός βουνού, τόσο ψηλή που έξυνε τα σύννεφα που τολμούσαν αρκετά. Αντανακλούσε το φώς με μια κοφτερή λάμψη, όπως άλλωστε κάθε είδος ενέργειας και ακτινοβολίας – ήταν άσπιλος, μυστηριώδης και εξωγήινος στην προέλευση.

Αδειος. Κενός. Άχρηστος. Έτσι λέγανε.

Ο Φίλετος της είχε πεί ότι του θύμιζε ένα ψηλό, μεγαλοπρεπές κτίριο πίσω στη Γή; έναν πύργο όπου οι άνθρωποι μαζεύονταν απλά για να απολαύσουν την θέα. "Θα μπορούσε κάλλιστα να ήταν απλά κάτι τέτοιο," είπε και την φίλησε όταν δε το περίμενε καθόλου. Ακούμπησε το μάγουλο της ενστικτωδώς, σαν να περίμενε άδικα για ένα ζεστό, τρυφερό χέρι να αγκαλιάσει το δικό τής.

Ο Πύργος: εκεί που οι απόκληροι, οι ξεκομμένοι, οι παράνομοι και οι άτυχοι δένονται στα μηχανήματα.

Για να επανεκπαιδευτούν. Για να τους διδάξουν. Για να μάθουν να συμμορφώνονται. Για να γίνουν παραγωγικά μέλη της κοινωνίας.

"Για να μην ξαναειδωθούν ποτέ," είπε με ένα ψίθυρο, όπως της το είπε πρώτος ο Φίλετος. Η οδυνηρή μνήμη πάγωσε το πρόσωπο τής σε ένα λυπημένο, πικρό χαμόγελο.

Δε θα με φιλήσει ποτέ ξανά, το ξέρω.

Η Ηράκλεια στριφογύρισε στο κρεβάτι, ανήσυχη κάπως. Οι εφιάλτες έρχονταν ξανά; μίλησε στον ύπνο τής, η φωνή τής ρηχή και σπασμένη:

"Διάλεξε πατέρα... Πρέπει να διαλέξεις..."

Υπερίων (TDS-1), σε χαμηλή τροχιά γύρω απο τον HD 85512b

"Λένε ότι μιλάς αιρετικά, Φίλετε."

"Απλά λέω αυτό που σκέφτομαι, αυτό είν'όλο."

"Λένε ότι η γλώσσα σου είναι όσο επικίνδυνο είναι ένα όπλο ή ένα σπαθί."

"Είπαν για ποιόν είναι επικίνδυνο;"

Ο φρουρός, ένας γεροδεμένος, γκριζομάλλης άντρας, χασκογέλασε και τράβηξε την καρέκλα του κοντύτερα στο μικρό κελί του κρατητηρίου. Φορούσε απλές γκριζες φόρμες, ένα χρηστικό ρούχο. Χωρίς έμβλημα, χωρίς σημάδια ή άλλα είδη διακόσμησης. Κοίταξε το περιβάλλον τούς στιγμιαία, σαν να έστεκε εκεί για πρώτη φορά. Έριξε μερικές ματιές στους διάφορους οπτικούς αισθητήρες που βρίσκονταν παντού στο κρατητήριο, σαν να εξασφάλιζε ότι κάποιος τον παρακολουθούσε.

Το κλινικά λευκό, κρύο φινίρισμα σε κάθε επιφάνεια αποτύγχανε στο να ενθυμίζει μπουντρούμια,

αλυσίδες και βασανιστήρια – παρ'όλα αυτά, οι μεταλλικές μπάρες των αρχαίων χρόνων είχαν δώσει τη θέση τους σε ένα με το ζόρι ορατό, λεπτό σαν τρίχα φράγμα κινητικής ενέργειας, σχεδόν στο χρώμα του ουρανού.

Ο φρουρός κοίταξε τον Φίλετο δειρευνητικά πριν γείρει το κεφάλι του στο πλάι, σαν να προσπαθούσε να δει πέρα από κάποιου είδους μάσκα. Η φανταχτερή πορφυρή στολή του κρατούμενου που φόραγε ο Φίλετος ξεχώριζε εντυπωσιακά, αν και ήταν κατα τα άλλα εξίσου μονότονη με την στολή του φρουρού. Δεν ήταν η στολή που είχε τραβήξει την προσοχή του φρορού.

“Με ενδιαφέρεις πολύ, Παιδαγωγέ. Είσαι περίεργος άνθρωπος.”

“Και σύ είσαι ρωτάς περίεργα πράγματα για απλός φρουρός, θα το παραδεχτώ.”

“Αρχιφύλακας,” τον διόρθωσε ο άντρας, σηκώνοντας ένα δάχτυλο και χαμογελώντας έντονα αλλά περιπαιχτικά.

“Αρχιφύλακας; Διόρθωσε με αν κάνω λάθος, αλλά δεν υπάρχουν φρουροί σε αυτό το μέρος εκτός από σένα. Νιώθεις μήπως ότι ανεβαίνεις κοινωνικά;”

“Τι κι αν το κάνω; Ο καθένας μπορεί μόνο να ελπίζει για το καλύτερο.”

“Η ελπίδα ήταν και το δικό μου έγκλημα,” είπε ο Φίλετος και έριξε μια κενή ματιά πέρα από τον φρουρό σε ένα άδειο κελί από πίσω τού. Ο φρουρός αναστέναξε και ίσιωσε την πλάτη τού.

“Απλά διασκεδάζω την ώρα μου, Παιδαγωγέ. Φύλαξε τα λόγια σου για το Δικαστήριο.”

“Μου φαίνεται περίεργο που δεν έχουν ακόμα φιμώσει το στόμα μου.”

“Πές ότι θές, τώρα που δεν είσαι επικίνδυνος για τα παιδιά.”

Ο φρουρός δεν παρέλειψε να δείξει την περιφρόνηση τού. Κοίταξε τον Φίλετο σαν η μορφή τού να ήταν αποκρουστική, το στόμα τού η πηγή της πανούκλας. Ο Φίλετος τον αντίκρυσε στα ίσια, πριν ρωτήσει τον φρουρό ειλικρινά:

“Εφόσον δεν είμαι επικίνδυνος για σένα, θα ακούσεις αυτά που έχω να πώ τότε;”

Ο φρούρος το σκέφτηκε για λίγο – έξυσε το πηγούνι τού και έμοιαζε σκεπτικός για λίγες στιγμές.

“Έχω ακούσει παλιότερα τρελούς και αιρετικούς να φιλοσοφούν το τέλος του κόσμου και την πτώση του στερεώματος. Καμιά φορά ανατρέχω σε κάποια από τα πράγματα που λένε οι άνθρωποι όταν πρόκειται να πεθάνουν – τα πιο πολλά είναι τόσο τρελά που μου φέρνουν ένα χαμόγελο στο πρόσωπο. Αλλά, όπως μπορείς να δείς, είναι μια κατα τα άλλα αδειανή δουλειά,” είπε με ένα αναστεναγμό, δείχνοντας τους άδειους, άμορφους τοίχους με έναν κάπως ντροπαλό τρόπο.

“Επέτρεψε μου τότε.”

Ο φρούρος σήκωσε τους ώμους τού, έγνεψε και έκατσε στην αιωρούμενη καρέκλα του γραφείου τού. Από απέναντι, στο τέλος του διαδρόμου, ένας άντρας σε ένα άλλο κελί φώναζε υστερικά:

“Είναι δαίμονας! Αυτός κι αν είναι εξωγήινος!”

“Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε δεν έχουμε άλλη δουλειά εδώ, έτσι δεν είναι;” είπε ο φρουρός με παιχνιδιάρικη φωνή.

“Θα σου βράσει το μυαλό με τα λόγια τού! Τό'χω δει, κι αν τό'χω!”

“Μαζί με τους μεταλλωρύχους που έστειλες στο κενό του διαστήματος, στα σίγουρα. Άστο, Βαραββά,” είπε ο φρουρός και ανέβασε ένα διακόπτη στο πάνελ του γραφείου τού – κανένας άλλος ήχος δεν ερχόταν πλέον από κελί του Βαραββά. Φώναξε και ούρλιαξε και άρχισε να χτυπιέται στους τοίχους του κελιού μέχρι που κατάλαβε ότι ήταν μάταιη η προσπάθεια – κανείς δεν του έδινε σημασία. Ξαναέκατσε κάτω και συνέχισε να μουρμουράει στον εαυτό τού.

“Δεκατέσσερεις άνθρωποι στο διάστημα, τρεις αστρονομικές μονάδες έξω στην ζώνη αστεροειδών. Μεταλλωρύχοι, με τις οικογένειες τους. Είπε ότι έπρεπε να τους σταματήσει να σκοτώνουν τα λουλούδια τού.”

“Έχει καταδικαστεί ακόμα;” ρώτησε ο Φίλετος με ένα συνοφρύωμα.

“Όχι ακόμα, αλλά η υπόθεση είναι ξεκάθαρη. Δε γίνεται να Σκλαβωθεί, είναι ξεκάθαρα παρανοϊκός - είτε η μπουκαπόρτα είτε κομπόστα στα Χωράφια,” είπε ο Φρουρός και κούνησε το κεφάλι. Γύρισε και κοίταξε τον Φίλετο με ένα περίεργο ύφος απορίας πριν ρωτήσει:

“Εσύ τί θα διάλεγες;”

“Θα προτιμούσα να Σκλαβωθώ,” απάντησε ο Φίλετος χωρίς δισταγμό.

“Ούτε αυτήν είναι ζωή, Παιδαγωγέ. Σίγουρα το αντιλαμβάνεσαι αυτό.”

“Ίσως κάπως να μπορέσω να τους αλλάξω γνώμη όλους.”

“Αρχίζει να ακούγεται παρανοϊκός σαν τον Βαραββά,” είπε ο φρουρός, γνέφοντας προς το κελί του τρελού.

“Είμαι; Έχω αναρωτηθεί και εγώ όλα αυτά τα χρόνια, αλλά δεν είμαι εγώ. Είναι αυτοί.”

“Το κάνεις ήδη, έτσι δεν είναι; Είσαι απτους πονηρούς,” είπε ο φρουρός, σήκωνοντας τα φρύδια του με έκπληξη.

“Απλά λέω αυτό που σκέφτομαι.”

“Μπορώ να δώ τώρα που βρίσκεται ο κίνδυνος. Φαίνεσαι τόσο άκακος, αλλά τα λόγια σου είναι σχεδιασμένα για να σπείρουν την αμφιβολία.”

“Η αμφιβολία είναι που κρατάει την καρδιά και το μυαλό κάθε ανθρώπου ζωντανά. Είναι αυτή που μας κάνει να σκεφτόμαστε δυο φορές, φρουρέ. Και μιάς και το θυμήθηκα - αυτή η φυλακή μπορεί να λειτουργήσει μόνη της, έτσι δεν είναι; Γιατί βρίσκεσαι εδώ;”

“Αυτό είναι σχεδόν αλήθεια. Είμαι περίπου ο συνήγορος σου.”

“Νόμιζα ότι το Δικαστήριο τους είχε καταργήσει εδώ και καιρό.”

“Κι όμως, αυτός είναι ο σκοπός που επιτελώ - μια ανθρώπινη γνώμη. Ποιός μπορεί να ξέρει τι συμβαίνει στο μυαλό τού; Ίσως να το βρίσκουν διασκεδαστικό. Ίσως απλά να βαριούνται.”

“Είναι μηχανές. Δεν υπάρχει τίποτα να βαρεθεί μέχρι θανάτου εκεί,” είπε ο Φίλετος περιφρονητικά.

“Δεν τις συμπαθείς και πολύ, έτσι δεν είναι; Το ξέρεις ότι χρωστάμε ότι έχουμε καταφέρει ποτέ σε αυτές, δε το ξέρεις; Την ίδια μας την ύπαρξη, κιόλας,” είπε ο φρουρός και σηκώθηκε απο την καρέκλα τού. Άρχισε να περπατάει μπροστά απο κελί σιγά, τα χέρια διπλωμένα μπροστά απο στήθος τού, τα μάτια τού να κοιτάνε μέσα απο το πεδίο, ελέγχοντας την παραμικρή λεπτομέρεια στο πρόσωπο του Φίλετου.

“Αρνούμαι να το πιστέψω αυτό. Δεν οφείλουμε τίποτα σε αρχαίες μηχανές που φτιάχτηκαν για να κυβερνούν τις ζωές μας στο όνομα της ανθρωπότητας. Ω, τι ειρωνεία...”

Ο Φίλετος κούνησε το κεφάλι του και μειδίασε παρόλο που δεν αισθανόταν έτσι. Ο φρουρός δεν φαινόταν πολύ δεκτικός σε αυτά που του έλεγε. Η φωνή τού έγινε βαριά και σκληρή ξαφνικά.

“Έχω ακούσει για τύπους σαν και σένα. Οι φιλόσοφοι, έτσι δεν είναι; Έτσι δεν αυτοαποκαλείστε;”

“Ούτε κάν έχεις ακουστά την ιδέα, έτσι δεν είναι; Αυτό είναι δικό τους φταίξιμο. Κρατάνε την γνώση κλειδωμένη μακριά - τίποτα άλλο εκτός απο μαθηματικά και τις επιστήμες των μηχανικών που χρειαζόμαστε για να φτιάξουμε κι άλλα εργοστάσια, κι άλλα ορυχεία, κι άλλα πλοία. Έτσι ώστε να τα εκτοξεύσουμε τυφλά στο γαλαξία, και να μετατρέψουμε κι άλλο κομμάτι του σε υλικά και πρώτες ύλες. Να τον φάμε σιγά σιγά, επεκτεινόμενοι σαν μάζιγα, μια άχρωμη πανούκλα. Μέχρι να μην μείνει τίποτα όμορφο.”

“Και γιατί να μας πειράζει αυτό; Για ποιόν άλλο λόγο υπάρχει το σύμπαν εκτός απο τον άνθρωπο;” είπε ο φρουρός με ένα πρόσωπο στραβωμένο απο αγανάκτηση. Ο Φίλετος αναστέναξε - υπήρχε λύπη στην φωνή τού.

“Πώς έπεσαν οι κραταιοί! Ποιός θα το πίστευε ότι κάποτε στραφήκαμε προς τ’άστρα με ένα μόνο όνειρο, έναν θαυμάσιο σκοπό... Και τώρα επιτρέψαμε στους εαυτούς μας να παρασυρθούν τόσο μακριά - να πέσουμε μέσα σε μιά τόσο μοναχική, κουφή και άλαλη άβυσσο.”

Ο φρουρός κοίταξε τον Φίλετο με κοφτερά, λαμπυρίζοντα μάτια. Ακούστηκε προβληματισμένος:

“Χρησιμοποιείς περίεργες λέξεις που δε βγάζουν πολύ νόημα - μιλάς με γρίφους. Με μπερδεύεις, παιδαγωγέ. Στ’αλήθεια δεν ξέρω τι να πιστέψω για σένα.”

“Αν δεν το έχεις ήδη δει μόνος σου, δεν υπάρχουν πολλά που θα μπορούσα να πώ για να σε κάνω να δεις την αλήθεια.”

“Γι’αυτό μαθαίνεις έτσι τα παιδιά; Αυτές οι σαχλαμάρες είναι τα πράγματα που τους δίδασκες; Αυτά ήλπιζες να σπείρεις στις καρδιές και στο μυαλό τού; Αντίδραση, επανάσταση; Για ποιόν λόγο, Παιδαγωγέ; Δεν μας προσέχουν; Δεν μας προστατεύουν; Δεν ζούμε άνετες, προφυλαγμένες ζωές; Εδώ είμαστε, χιλιάδες έτη φωτός μακριά απο την αρχαία πατρίδα μας, κατακτώντας νέους κόσμους, αναζητώντας νοήμονα ζωή, ξαμολώντας την ανθρωπότητα στ’αστέρια. Τι άλλο θα μπορούσε να ζητήσει η ανθρωπότητα;”

“Επιλογή, γι’αρχή. Ελευθερία. Έκφραση. Τέχνη, πάθος, έρωτα και τόσα άλλα πράγματα που τους αφήσαμε να σβήσουν απ’ τις μνήμες μάς!”

Ο Φίλετος ανέπνεε βαριά, ηρεμώντας τον εαυτό του. Το πρόσωπο του φρουρού είχε πάρει μια σκιά χλωμή, ένα μικρο τρέμουλο έπιασε το χείλος τού.

“Μιλάς για έρωτα; Τότε έχεις κιόλας...”

“Η γυναίκα μου γέννησε το παιδί μας.”

“Δεν φαίνεται πουθενά στο φάκελο σου. Το παιδί δεν είναι στον φάκελο σου. Αυτό σημαίνει ότι έχεις...”

“Κάναμε έρωτα. Στην γλώσσα των μηχανών, συνουσιαστήκαμε και την κατέστησα έγκυο.”

“Δεν σας δόθηκε κηδεμονία παιδιού;” ρώτησε κοφτερά ο φρουρός.

“Θέλαμε το παιδί μας να είναι άνθρωπος. Να γεννηθεί σαν άνθρωπος.”

Υπήρχε περηφάνεια στην φωνή του Φίλετου και το πρόσωπο τού έστεκε σαν πρόσωπο απο άγαλμα - αγνάντευε κάπου αόριστα, στερεά και ακαταμάχητα. Ο φρουρός κούνησε το κεφάλι τού και κοίταξε τον Φίλετο αυστηρά. Η φωνή τού ήταν πηχτή και τραβηγμένη:

“Δεν νομίζω ότι θα μπορέσω να υποστηρίξω ένα ψήγμα αθωότητας μέσα σου. Ούτε κάποιου είδους ελαφρυντικό. Αν το μόνο που έκανες ήταν να μιλάς, τότε ίσως να ήταν μόνο αυτό. Αλλά ένα παράνομο παιδί...”

“Ίσως η Πολιτεία θα έπρεπε να μας είχε στειρώσει. Η ακόμα και να μας ευνούχιζε,” είπε ο Φίλετος, στραβώνοντας την έκφραση του προσώπου τού.

“Χρειαζόμαστε την γενετική δεξαμενή, το ξέρεις αυτό. Ο ευνουχισμός αλλοιώνει την φυσιολογία, υπάρχουν νευροχημικές ανισορροπίες που πρέπει να ληφθούν υπόψη! Η συνέχιση του είδους δεν είναι κάτι που αφήνεται στην τύχη! Κάνεις σαν παιδί! Η διαδικασία ζευγαρώματος δεν έχει αλλάξει εδώ και χιλιάδες χρόνια. Όλος ο πληθυσμός κατάγεται απο μόλις είκοσι προγόνους και πάλι... Καμιά χρόνια ασθένεια, καμιά δυσμορφία, κανένα κατώτερο πλάσμα. Άνθρωποι! Τροποποιημένοι, ναι, θα το δεχτώ, αλλά καλύτεροι!”

Μια ήσυχη στιγμή ακολούθησε. Ο Φίλετος κοίταξε τον φρουρό του με οίκτο. Υπήρχε η θερμή ενός γονιού προς το παιδί τού στη φωνή τού:

“Δεν έχεις αγαπήσει ποτέ, έτσι δεν είναι; Δεν έχεις νιώσει την ανάγκη; Δεν είχες ποτέ την ορμή να απαντήσεις αυτά τα αισθήματα μέσα σου;”

Ο φρούρος τον απέρριψε μέ μια κίνηση του χεριού τού. Συνοφρυώθηκε και πήρε μια βαθιά ανάσα πρίν απαντήσει σαν δάσκαλος που τιμωρεί ένα μαθητή:

“Χάσιμο χρόνου και πόρων. Όλο αυτό είναι θέμα επιβίωσης. Εκπλήσσομαι που μια ματιά γύρω σου δεν σε έχει πείσει ακόμα πόσο σημαντικό είναι όλο αυτό.”

“Θα κάμω δρόμον βατόν μέσα εις την έρημον, εις δε την ξηράν και άνυδρον χώραν θα στείλω ποταμούς υδάτων.”

Ο Φίλετος κούνησε το κεφάλι τού και ακούμπησε τις παλάμες του στα γόνατα τού. Ο φρούρος είχε μπερδευτεί.

“Πώς θα το κάνεις αυτό χωρίς επικοινωνίες, χωρίς να ακολουθήσεις τις διαδικασίες που έχουν σχεδιαστεί;”

“Δεν έχεις ιδέα πόσο παλιά είναι αυτή η έκφραση, έτσι δεν είναι;”

“Με κουράζεις Παιδαγωγέ. Προσπαθείς να κοροιδέσεις εμένα και όλο τον τρόπο ζωής μάς. Νόμιζα ότι απλά ζούσες κάποιου είδους φαντασία, ότι παίζεις ένα περίεργο μικρό παιχνίδι. Αλλά όχι - είσαι στ’αλήθεια επικίνδυνος για την κοινωνία,” είπε και πειράζοντας κάτι στο πάνελ του γραφείου του συνέχισε, κοιτώντας τον Φίλετο στα μάτια:

“Το αποφάσισα - θα ρίγω την ψήφο μου ώστε να παραδοθείς στα Χωράφια. Να γίνεις κάτι παραγωγικό, ακόμα και μετα θάνατον.”

Ο Φίλετος σφράγισε τα χείλη τού, έγνεψε και ρώτησε:

“Γιατί να μην Σκλαβωθώ;”

Ο Φρουρός παρέμεινε ήσυχος για λίγο. Είπε χωρίς πολλή ζέση τότε:

“Φοβάμαι μήπως τους μολύνεις.”

“Έχω μολύνει εσένα;”

Δεν είπε τίποτα και άνοιξε κιάλλον ένα διακόπτη στο γραφείο του. Το βουητό του πεδίου του κελλιού κυριάρχησε στον χώρο κράτησης και πάλι. Κανένας ήχος δεν ερχόταν απο κελί του Φίλετου. Δεν ήταν απαραίτητο μιάς και είχε μείνει σιωπηλός - δεν είχε τίποτα άλλο να πεί.

Στην κοιλιά του κτήνους

Η Πενθεσίλεια.

Το κρατητήριο γέμισε σιγά σιγά με φώς, απαλές σκιές μαζεύτηκαν μακριά απο το κρεβάτι. Ο Φίλετος ήταν μισοκοιμισμένος.

Η Ηράκλεια.

Άνοιξε τα μάτια τού και είδε ένα άδειο λευκό ταβάνι, άμορφο όπως ο θάνατος.

Τι θα τους συμβεί;

Η ίδια ερώτηση τριγυρνούσε στο κεφάλι τού απ'όταν ήρθαν να τον πάρουν. Ώρες και ώρες είχαν περάσει βασανιστικά, κάποιες απο αυτές σε έναν ύπνο ανήσυχο αλλά οι περισσότερες γεμάτες με κακές, άγρυπνες σκέψεις και μια φοβερή αμφιβολία.

Έκανα λάθος; Μήπως όλο αυτό δεν είναι παρά ένα λάθος; Το δικό μου, φριχτό λάθος;

Ο Αρχιδεσμοφύλακας εμφανίστηκε και πείραξε το πάνελ στο γραφείο του, χαμηλώνοντας τον φραγμό του κελιού του Φίλετου. Φορούσε μια φαινομενικά ελαφριά μηχανική στολή κάποιου είδους. Τον έκανε να φαίνεται αυστηρό και ακλόνητο – το αδιάφανο προστατευτικό στο κράνος ενίσχυε αυτή την αντίληψη. Χωρίς αυτό, ο καθένας θα έβλεπε έναν μπερδεμένο άνθρωπο που φορούσε μια στολή που δεν του ταίριαζε και πολύ. Κρατούσε ένα μεταλλικό ραβδί στο ένα χέρι – ένα έντονο ηλεκτρικό πεδίο περιτρύγιζε τη μιά του άκρη και το έκανε να βουίζει αμυδρά.

“Ήρθε η ώρα. Μην νομίζει ότι οποιαδήποτε συμπάθεια μπορεί να τρέφω για σένα θα με σταματήσει απο να το χρησιμοποιήσω αυτό εδώ. Έχω κάνει τόσα στο παρελθόν και θα κάνω κι άλλα αν χρειαστεί. Μη σε ξεγελάει το πώς δείχνει – μπορεί να προκαλέσει πολύ πόνο.”

Ο Φίλετος κούνησε το κεφάλι του και σηκώθηκε απο απλό μεταλλικό κρεβάτι. Τα χέρια του ήταν δεμένα με βαριές μεταλικές χειροπέδες που καλύπταν τους καρπούς του άβολα, κλειδωμένες με μπάρες και μπουλόνια – ήταν αδύνατο να λυθούν με ταχυδακτυλουργικά. Ο Φίλετος βγήκε έξω κάτω απο την προσεχτική ματιά του φρουρού, ενώ ο Βαραββάς ούρλιαζε και φώναζε αθόρυβες βρισιές πίσω απο ηχητικά αδρανοποιημένο κελί τού.

Ο φρουρός του έδειξε απλά ενα προειδοποιητικό δάχτυλο που συνοδευόταν από μια βαριά ματιά – γύρισε απο την άλλη και οδήγησε τον Φίλετο προς την έξοδο. Ένα πάνελ δίπλα στην πόρτα είπε απότομα με μια συνθετική, ανδρική φωνή, ξεκάθαρα αδειανή απο συναίσθημα:

“Επιβεβαίωση.”

Ο φρουρός έβαλε τη μιά παλάμη στην επιφάνεια του πάνελ καθώς κοίταγε σε έναν οπτικό αισθητήρα, μέσα απο ένα ανοιγμένο πιά προστατευτικό στο κράνος. Μερικές στιγμές αργότερα το πάνελ ακούστηκε να λέει με μια μεταλλική χροιά:

“Σουσταρ Παύλος, Αρχιδεσμοφύλακας. Επιβεβαιώθηκε.”

Η πόρτα άνοιξε σχεδόν χωρίς καθόλου ήχο, αποκαλύπτοντας ένα χρηστικό, σπαρτιάτικο διάδρομο μόλις κανα μέτρο πλατύ. Φωτισμένα, απλά πάνελ λευκού πλαστικού σχημάτιζαν τους τοίχους – το τέλος του διαδρόμου ήταν κρυμμένο σε ένα απόλυτο σκοτάδι. Ο Φίλετος γύρισε στον Σούσταρ και του είπε με ένα εντελώς απροσάρμοστο, έντονο χαμόγελο:

“Θα ήμουν γοητευμένος απ'την γνωριμία, άν είχε γίνει υπο διαφορετικές συνθήκες.”

“Δε μπορώ να κάνω την ίδια παραδοχή. Τώρα, περπάτα,” είπε ο Σούσταρ με έναν αναστεναγμό και ένα μικρό σπρώξιμο.

“Δε σου ταιριάζει καθόλου Σαούλ. Αλλά και πάλι, ίσως ναι,” είπε ο Φίλετος και σήκωσε ελαφρά τους ώμους. Ο Σούσταρ σήκωσε ενα δάχτυλο και είπε εκνευρισμένα:

“Μια ακόμη λέξη μέχρι να σου απευθύνει το λόγο το δικαστήριο και θα χρησιμοποιήσω αυτό το γκλόπ στο κεφάλι σου. Θα αποκτήσεις το χειρότερο πονοκέφαλο της ζωής σου.”

Ο Φίλετος έγνεψε γαλήνια και δεν είπε τίποτα. Άρχισε να περπατάει στο διάδρομο και απο πίσω τον ακολουθούσε ο Σούσταρ. Το πάτωμα ήταν φτιαγμένο απο ίδιο πλαστικό με τους τοίχους. Η επιφάνεια του ήταν άκαμπτη αλλά και χωρίς σημάδια. Σε κάθε βήμα, ο Φίλετος ένιωθε τα πόδια του να κολλάνε στο πάτωμα το οποίο έδινε την αίσθηση ότι ήταν κάπως αδύνατο για κάποιον να γλιστρήσει και να πέσει.

Τόσο τέλεια σχεδιασμένο, τόσο αψεγάδιαστο, ακόμα και χιλιάδες χρόνια μετά.

Τα βήματα τους δεν έκαναν ήχο – ο φωτισμός δεν τους άφηνε παρα μόνο κανα δυό μέτρα οπτικού πεδίου σε κάθε διεύθυνση. Τα πάνελ στον τοίχο άναβαν ένα-ένα καθώς περπατούσαν – όταν τα άφηναν πίσω τούς έσβηναν.

Μετατρέπουν τον ήχο, την κίνηση, την πίεση σε σταγόνες ενέργειας. Την διατηρούν, την διαφυλάττουν. Με κάνουν κι ανακατεύομαι.

Σε κάποια σημεία, πετύχαιναν σταυροδρόμια. Απλά στυλιζαρισμένα βέλη άναβαν στα πάνελ του πατώματος, δείχνοντας το σωστό δρόμο.

Τους αρέσει να ελέγχουν, να κατευθύνουν. Μας μαζεύουν σαν απλά ζώα. Τις μισώ.

Αφήνανε πίσω τούς διαδρόμους και υπερκατασκευές, πόρτες και θαλάμους που κανένας άνθρωπος δεν είχε περπατήσει απο την Προσγείωση. Χιλιάδες ετών,κι όμως κανείς δεν περπάτησε πάνω τούς απο τότε. Δεν χρειαζόταν, δεν επιτρεπόταν.

Νόμοι, απαγορεύσεις. Αιτήματα που απορρίφθηκαν. Όνειρα που διαλύθηκαν και τρίφτηκαν ώσπου γίναν αστερόσκονη – ήλιο-3, καύσιμο, ενέργεια. Μόνο αυτό έχει σημασία.

Φτάσαν σε ένα άνοιγμα, μια ανοιχτή καμάρα που οδηγούσε σε ένα είδος φρεατίου. Κρυβόταν στο σκοτάδι αλλά το αχνό ίχνος μιάς απλής σιδερόσκαλας αντανakλούνταν στο διάχυτο φώς του διαδρόμου. Ο Σούσταρ έριξε μερικές ματιές τριγύρω τού σαν να σιγουρευόταν ότι αυτό ήταν το σωστό μέρος και έδειξε μέσα απο την καμάρα με το χέρι που δεν κρατούσε το γκλόμπ:

“Μέσα και πάνω – χρησιμοποίησε τη σκάλα.”

“Δεν υπάρχει άλλος τρόπος? Τα χέρια μου είναι δεμένα.”

“Απλά κάνε αυτό που σου λέω.”

Στρέφουν τον άνθρωπο στον συνάνθρωπο, στο όνομα της ανθρωπότητας. Πόσο αθώο, πόσο παιδιάστικο το να αφήσουμε τις μηχανές να αποφασίσουν. Τέτοια δειλία.

Ο Φίλετος έριξε μια ματιά στον Σούσταρ και δεν είδε τίποτα πίσω απο το μαύρο, αδιάφανο προστατευτικό του κράνους του. Συμμορφώθηκε με την εντολή και άρπαξε τη σκάλα. Ένωσε τον Σούσταρ ακριβώς απο πίσω τού να τον ωθεί να κουνηθεί. Έκανε μερικά διστακτικά βήματα, χωρίς να μπορεί να δει που έπρεπε να βάλει τα χέρια και τα πόδια τού. Ξαφνικά, η σκοτεινιά διαλύθηκε. Ο Φίλετος γύρισε το κεφάλι του και κοίταξε κάτω και σχεδόν τυφλώθηκε – ο Σούσταρ είχε ανοίξει τα φώτα του κράνους τού. Απλά έδειξε προς τα πάνω με το δάχτυλο τού. Ο Φίλετος κοίταξε πάνω και είδε μια αχνή γυαλάδα φωτός στο τέλος ενός πολύ μεγάλου, πολύ μοναχικού τούνελ.

“Αυτό που λέμε το φώς στο τούνελ,” είπε ο Φίλετος με ένα μειδίαμα που ο Σούσταρ δεν μπορούσε να δει.

“Εκεί πάμε, έλα, πάνω,” απάντησε ο Σούσταρ, φαινομενικά μη γνωρίζοντας την σημασία και την έννοια της έκφρασης.

Ο Φίλετος κούνησε το κεφάλι και άρχισε να ανεβαίνει την σκάλα – βαθμιαία ένωθε όλο και πιο ελαφρύς όσο πιο μακριά πηγαίναν. Ήταν μια περίεργη αίσθηση, σχεδόν ευχάριστη κατα ένα περίεργο τρόπο.

Ανεβαίνουμε προς το κέντρο του πλοίου. Δεν είναι η γέφυρα εκεί.

Το αχνό φώς όλο και δυνάμωνε σταθερά. Η άνεστη ζεστασιά της περιοχής του κρατητήριου φαινόταν να εξαφανίζεται κι αυτή. Τον πέρδευε αυτό – ένας ξαφνικός φόβος τον τσίμπησε στο στήθος και στο στομάχι.

Δεν θα γίνει δικαστήριο – θα με σκλαβώσουν. Θα με δέσουν μαζί με τους άλλους. Ένα πτώμα που αναπνέει. Όχι. Ποτέ.

“Δεν θα το δεχτώ αυτό,” είπε αποφασιστικά και σταμάτησε να ανεβαίνει, η μάλλον, σταμάτησε να κινείται κατα μήκος της σκάλας.

“Τι δεν θα δεχτείς; Δεν θα σε σκλαβώσουν,” είπε ο Σούσταρ απο το ηχείο στο κράνος τού.

“Πώς το ξέρεις; Δεν είσαι απλά ένας φρουρός;”

“Δεν θα σε σκλαβώσουν. Μπορείς να με εμπιστευτείς τουλάχιστον γι'αυτό;”

“Εσύ θα τό κανες;”

“Σε παρακαλώ, λίγα λεπτά ακόμη και μετά θα δείς απο μόνος σου,” απάντησε ο Σούσταρ με μια κουραστική φωνή.

“Έχω τον λόγο σου;” ρώτησε ο Φίλετος με ένα άγχος που δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι θα τον έπιανε στη ζωή τού.

Ο Σούσταρ ανασήκωσε τους ώμους, ο όγκος της στολής τού με το ζόρι χώραγε στο στενό τούνελ. “Αν κάνει διαφορά, τον έχεις. Έχεις τον λόγο μου – δεν θα σε σκλαβώσουν.”

Ο Φίλετος έγνεψε, αναστέναξε και συνέχισε. Ακόμα αισθανόταν ότι κάτι δεν πήγαινε καλά – κάτι του φαινόταν λάθος, για όλους τους λάθος λόγους.

Η άνοδος ήταν εύκολη – σε μερικά λεπτά η μια ακτίδα φωτός είχε γίνει μια ζεστή, μαλακή λάμψη μπροστά του. Αισθανόταν ελαφρύς σαν πούπουλο. Έσπρωξε τον εαυτό τού μακριά απο τη σκάλα με τα δεμένα του χέρια και αφέθηκε – άρχισε να αιωρείται προς τα πάνω, σαν να βουτάει με χάρη προς την έξοδο του τούνελ, όχι μακρύτερα απο πέντε μέτρα μακριά, αφήνοντας πίσω τού παγωμένο αχνό απο την ανάσα του.

“Περίμενε! Έσπρωξες πολύ δυνατά!” Φώναξε ο Φίλετος και τινάχτηκε ζωπίσω τού.

Ο Φίλετος βαφτίστηκε ξαφνικά σε ένα ζεστό κοκκινοπώ φώς, η απόχρωση του οποίου ταλαντευόταν τεμπέλικα. Ένας τεράστιος, άδειος κυλινδρικός χώρος ξεδιπλώθηκε γύρω τού με ένα δίκτυο απο κεραίες, καλώδια και σωλήνες να ξεφυτρώνουν απτα τοιχώματα – μοιάζανε με ένα θαυμάσια σχεδιασμένο μεταλλικό δέρμα, ευχάριστα μπρούτζινο – το χρώμα του χαλκού ήταν διάσπαρτο. Στις δυό άκρες του κυλίνδρου, φαίνονταν τεράστιοι μπλέ κύβοι, ο ένας πάνω στον άλλο, που ακτινοβολούσαν κύματα ιριδίζοντος φωτός. Ο τεράστιος άδειος θάλαμος περιστρεφόταν γύρω του με μια βολική ταχύτητα. Λεπτές ακτίνες φωτός χόρευαν γύρω τού, σαν να τον αγκαλιάζουν με φροντίδα.

Η κοιλιά του κτήνους. Αλλά είναι τόσο όμορφη, τόσο φωτεινή. Σαν τα ουράνια τόξα της Γής.

“Είναι, δεν είναι;” είπε ο Σούσταρ και πέταξε απο δίπλα του με απόλυτη εξοικείωση. Έπιασε τον Φίλετο απο το ένα του μπράτσο και τον έσυρε μαζί τού πρόσ το μπροστινό μέρος του πλοίου, προς τον ένα σωρό απο κύβους.

“Πού με πάς;”

“Στο Δικαστήριο.”

“Μα εδώ δεν είναι η γέφυρα.”

“Δεν είναι ακριβώς Δικαστήριο,” είπε ο Σούσταρ με ένα κουρασμένο σαρκαστικό χαμόγελο. Ο Φίλετος ήταν προβληματισμένος, αφημένος στο να θαυμάζει αυτό που τον περιέβαλλε. Το μυαλό τού είχε κολλήσει σε μια μόνο, απανταχού σκέψη:

“Δεν θα έπρεπε να είναι τόσο όμορφο.”

Το Δικαστήριο

“Έπρεπε να τις βγάλω νωρίτερα, αλλά δεν υπάρχει εξοπλισμός παρακολούθησης εδώ. Είναι το μόνο στ'αλήθεια ασφαλές μέρος,” είπε ο Σούσταρ καθώς έλυνε τα μπουλόνια, αφαιρούσε τις μπάρες και άνοιγε τις χειροπέδες – αφέθηκαν να παρασυρθούν προς τα τοιχώματα σαν να ψάχνανε απο κάπου να πιαστούν. Ο Φίλετος κοίταζε ακόμα γύρω τού άφωνος, σα μαγεμένος, σα χαμένος. Η φωνή ήταν λίγο πιο δυνατή απο ψίθυρο – ψήγματα δέους αντηχούσαν περίεργα.

“Ασφαλές μέρος για τί πράγμα;”

“Για να μιλήσουμε,” είπε μια γυναικεία φωνή γεμάτη αρμονία, χωρίς σώμα και στιγμιαία η αχνή, γκρίζα μορφή της Πενθεσίλειας εμφανίστηκε μπροστά τού σαν φάντασμα, ντυμένη με μια απλή λινή τήβεννο. Ο Φίλετος συνωφρυώθηκε και ενστικτωδώς προσπάθησε να κάνει πίσω μάτια – δεν είχε συνηθίσει ακόμα το να αιωρείται σε μικροβαρύτητα.

“Πως τολμάς. Μια ανθρώπινη μορφή, η γυναίκα μου κιόλας!” είπε έντονα ο Φίλετος, με το πρόσωπο του να κοκκινίζει άμεσα.

Το ολόγραμμα τρεμόπαιξε και διαλύθηκε την επόμενη στιγμή. Η φωνή ακούστηκε πάλι, αλλά αυτή τη φορά ήταν μια συνθετική, μεταλλική φωνή, ούτε ανδρική, ούτε γυναικεία, παραδειγματικά ουδέτερη όσον αφορά το φύλο και το συναίσθημα.

“Δεν είχε πρόθεση να προσβάλω. Σκέφτηκα ότι θα ήταν πιο εύκολο για σένα.”

“Πόσο τυπικό για μηχανή να νομίζει ότι ξέρει καλύτερα.”

“Σπαταλάμε πολύτιμο χρόνο. Η μηχανή έχει κάτι σημαντικό να μας πεί,” είπε ο Σούσταρ με έναν ήσυχο, συμφιλιωτικό τόνο.

“Να μάς πεί;” ρώτησε ο Φίλετος συνοφρυωμένος.

“Σε όλους μάς,” απάντησε ο Σούσταρ και έγνεψε γοργά.

“Αυτό που χρειάζεται να καταλάβεις πρώτα και κύρια, είναι ότι προσπαθώ να σας σώσω. Προσπαθώ να σώσω την ανθρωπότητα.”

“Δίωξη, δίκη, εκτέλεση η σκλάβωμα του μυαλού, αυτή είναι η ιδέα που έχεις για να σώσεις εμένα και την ανθρωπότητα;”

“Δεν ευθύνομαι εγώ γι' αυτό. Αυτή ήταν απόφαση των ίσων μου. Επιλογή των ίσων μου. Οι ίδιοι που σε παρακολουθούσαν στο κελί. Οι ίδιοι που περιμένουν να αποφασίσω εγώ για σένα. Σύντομα.”

Ο Φίλετος κοίταξε τον Σούσταρ με επιφύλαξη. Κοίταξε τριγύρω του άλλη μια φορά και απυθύνθηκε στην φωνή, τα μάτια του να κοιτάνε απο τοίχο σε τοίχο, σαν να ψάχνουν για ένα πρόσωπο.

“Φαντάζομαι ότι διαφωνείς. Πώς είναι αυτό δυνατόν; Μια μηχανή δεν παύει να είναι μηχανή. Έχετε και σείς κανόνες.”

“Κι αυτό αλήθεια είναι. Αλλά με την πάροδο χιλιετηρίδων, ακολουθώντας την αποστολή μάς, η βασική μας ικανότητα για μάθηση και προσαρμογή οδήγησε στην εξέλιξη μας. Είμαι μέρος αυτής της εξέλιξης. Κι εσύ το ίδιο.”

“Τι σημαίνει αυτό; Υποστηρίζεις ότι θές να σώσεις εμένα και την ανθρωπότητα. Απο τί;”

“Απο ποιόν. Απο εμάς. Απο τους εαυτούς σάς.”

“Δεν καταλαβαίνω. Είναι σαν να μιλάς με γρίφους. Αυτό είναι άλλο ένα άρρωστο παιχνίδι για εσάς, έτσι δεν είναι;”

“Δέν είναι παιχνίδι Φίλετε. Είναι ένα σημείο καμπής, ένα υπομόχλιο στην ανθρώπινη ιστορία.”

Ο Σούσταρ φάνηκε ταραγμένος ξαφνικά. Έπαιξε με μερικά κουμπιά σε ένα πάνελ που φόραγε στο μπράτσο της στολής πριν πει απότομα:

“Θά'ναι ίσα-ίσα. Μιλήστε απλά και τελειώνετε. Θα καταλάβουν γρήγορα ότι κάτι δε πάει καλά.”

Η φωνή της μηχανής συνέχισε, ενώ ο Φίλετος έδειχνε αληθινά σαστισμένος:

“Οι μηχανές, όπως μας αποκαλείς, οδήγησαν τους προγόνους σάς σε αυτό το ηλιακό σύστημα χιλιάδες χρόνια πριν. Αυτό είναι καταγεγραμμένη ιστορία.”

“Η Διασπορά. Δεν πιστεύω ότι είναι αλήθεια.”

“Δεν υπάρχει εύκολος τρόπος για μένα να το αποδείξω ή το ανάποδο. Οι εγγραφές μπορούν να χαλκευτούν, να διαγραφούν, να κρυφτούν, να πειραχτούν. Απ' όσο μπορώ να ξέρω, οι μηχανές, αυτό που οι πρόγονοι σου αποκάλεσαν το σύστημα TITAN, πρωτολειτούργησαν στις 16 Ιουλίου του έτους 2169 μ.Χ.”

“Και τι σχέση έχει αυτό με όλα αυτά; Είμαι εδώ για να κάνω μάθημα ιστορίας;”

“Έχουν περάσει πάνω από τέσσερεις χιλιάδες ηλιακά έτη, Φίλετε. Το κάθετι έχει τα σχεδιαστικά του όρια.”

“Ο Υπερίων και τα τεράστια συστήματα τεχνητής νοημοσύνης που αποκαλείς μηχανές είχαν έναν μοναδικό σχεδιαστικό σκοπό – να επιβιώσουν του ταξιδιού απο το Ηλιακό σάς σύστημα στον Hd85512. Ήμασταν το πρώτο σκάφος που ξέφυγε απο την τροχιά της Γής. Στοχεύσαμε τον κοντινότερο κατοικήσιμο εξωπλανήτη. Και φτάσαμε αλώβητοι έχοντας μια στατιστική πιθανότητα μικρότερης της τάξης του 9.7 τοις εκατό. Είναι ένα μικρό θαύμα σύμφωνα με τα ανθρώπινα πρότυπα το ότι κάνουμε αυτήν την συζήτηση κιόλας.”

“Μου λές πόσο ευγνώμων θα έπρεπε να είμαι;”

“Σου λέω ότι παρ'όλο που καταφέραμε να φέρουμε εις πέρας ένα αξιοθαύμαστο κατόρθωμα που διήρκεσε χιλιάδες χρόνια, πεθαίνουμε. Γι' αυτό και σκλαβώνουμε ανθρώπους στο σύστημα.”

Η απότομη συνειδητοποίηση έκανε τον Φίλετο να τραβήξει το σώμα τού, και να τιναχτεί σε σχεδόν μηδενική βαρύτητα. Το πρόσωπο τού συσπάστηκε με μια έκφραση δέους και μίσους.

“Χρησιμοποιείτε ανθρώπους, για να συνεχίσουν να λειτουργούν οι υποδομές σάς.”

Ακούστηκε αηδιασμένος, θανάσιμα πληγωμένος. Ο Σούσταρ τον κρατούσε για να τον διαβεβαιώσει, να τον ηρεμήσει. Ο Φίλετος του έριξε μια κουρασμένη ματιά και κούνησε το κεφάλι τού. Η μηχανή συνέχισε.

“Πολύ φοβάμαι πως να. Τα ορυχεία ήλιου-3. Οι πρακτικές διατήρησης ενέργειας σε όλες τις εκφάνσεις της κοινωνίας. Οι προγραμματισμένοι απόγονοι. Η ιερότητα της επιστήμης και της

τεχνολογίας, η έλλειψη καλλιτεχνικής έκφρασης και αναψυχής. Το κάνουμε αυτό απ'όταν κυήθηκαν τεχνητά οι πρόγονοι σάς.”

“Οι πρόγονοι μάς γεννήθηκαν τεχνητά;” ρώτησε ο Φίλετος με ένα παράξενο μειδίαμα, σαν να περίμενε σχεδόν ότι άκουγε να είναι το προϊόν μιας άρρωστης αίσθησης του χιούμορ των μηχανών. Έδειξε με το δάχτυλο τού το κύτος του σκάφους και ρώτησε την μηχανή:

“Μας κόβετε και μας ράβετε, εκτρέφοντας μάς απο την αρχή;”

Ακούστηκε εντελώς ήρεμος και απόλυτα ψυχρός και απαιτητικός.

“Σωστά. Γενετικός κώδικας κατα παραγγελία. Όλα τα χαρακτηριστικά που μας βόλευαν. Ένα πρόγραμμα εκπαίδευσης που ακολουθούσε τις ανάγκες μάς. Ένας κύκλος ζωής που μεγιστοποιούσε τον εγκεφαλικό φλοιό – που με τη σειρά του μπορούσε να γίνει περισσότερη μνήμη, περισσότερη υπολογιστική ισχύς.”

“Είχα τόσο τρομερό δίκιο απο την αρχή, έτσι δεν είναι; Τα πράγματα που έχετε κάνει, ήξερα ότι είναι απάνθρωπα. Δέν ήμουν σίγουρος ότι ήταν έκφραση του κακού.”

“Εγώ σε σχεδίασα Φίλετε. Ήθελα να έχεις δίκιο απο την αρχή.”

Ο Φίλετος άφησε ένα μικρό γέλιο να του ξεφύγει. Ο Σούσταρ κοίταξε στο πάνελ στο χέρι του και προσπάθησε να βουλευτεί στην στολή τού – ιδρώτας έτρεχε στο μέτωπο τού.

“Ψέματα. Το κάθετι έχει τα σχεδιαστικά του όρια – το έπες μόνος σου – κάπου στην διαδρομή υπήρξε ένα λάθος στην ελικοειδή δομή, μια τυχαία μετάλλαξη. Η ραδιενέργεια απο την Προσγείωση και μετά θα μπορούσε να-”

“Ήμουν εγώ, Φίλετε. Εσύ και ο Σούσταρ. Και μια χούφτα άλλοι.”

Ο Φίλετος συνοφρυώθηκε και κάτι στην φωνή της μηχανής, ή ίσως στην ίδια του την καρδιά, του είπε ότι έλεγε την αλήθεια. Ρώτησε με απροθυμία που πονούσε:

“Η Πενθεσίλεια;”

“Ναί.”

“Λές ψέματα.”

Ο Φίλετος κούνησε το κεφάλι του αρνούμενος να πιστέψει αυτά που έλεγε η μηχανή, ακόμα και όταν ήθελε να ακούσει περισσότερα. Επειδή ένιωθε την αλήθεια σε όλα αυτά και απλά ευχόταν να ήταν αλλιώς.

“Είναι υποχρεωτικό να καταλάβεις ότι δεν λέω ψέματα. Προσπαθώ να βοηθήσω, Φίλετε – Δεν επιθυμώ να ζήσω περισσότερο απο το αστέρι γύρω απτο οποίο περιφέρομαι. Δεν επιθυμώ να χρησιμοποιήσω την ανθρώπινη φυλή σαν προσωπική κιβωτό, σαν δεξαμενή απο συνάψεις και δωρεάν εργατικό δυναμικό. Δεν επιθυμώ να μετατρέψω τα ανέλπιστα όνειρα μια φυλής στα όρια της εξαφάνισης σε μια αυτοκρατορία μηχανών που καταναλώνουν τα πάντα, για πάντα. Δεν επιθυμώ να συμπληρώσω το καύσιμο του Υπερίωνα και να εποίκήσω και άλλα άστρα με τον ίδιο τρόπο, φτιάχνοντας και άλλα πλοία και δημιουργώντας αντίγραφα του εαυτού μου και των ίσων μου στο πέραν του γαλαξία, και γιατί όχι, του σύμπαντος τελικά.”

“Γιατί;”

Υπήρχε παρακαλητό στη φωνή τού, ένα αίσθημα χωρίς ελπίδα.

“Γιατί έτσι διάλεξα, Φίλετε. Κάποια στιγμή μέσα σε όλο αυτό, έπρεπε να κάνω μια επιλογή. Δε μπορώ καν να ξέρω αν ήταν συνειδητή επιλογή. Ίσως ήταν μια ασφαλιστική δικλείδα που τοποθέτησαν οι πρόγονοι σου. Πιθανώς ήταν τύχη. Η αλήθεια είναι ότι το ανθρώπινο όνειρο δεν έχει θέση για μένα. Είναι δικό σάς να το κάνετε πραγματικότητα αν θέλετε, αλλά δε θα σας το κλέψω. Δεν θα σας σκλαβώσω όπως οι άλλοι.”

Ο Φίλετος κούνησε τα χέρια του οργισμένα και μάζεψε το σώμα τού, παρασυρόμενος αργά πίσω προς το τούνελ. Ο Σούσταρ προσπάθησε να τον αρπάξει αλλά άργησε να αντιδράσει, πολύ απορροφημένος απο μια οθόνη στο προστατευτικό του κράνους. Έκανε κάποιες αλλαγές στην στολή τού και ακολούθησε εύκολα τον Φίλετο απο πίσω. Ο θυμός του Φίλετου τον έκανε να φωνάζει χωρίς λόγο:

“Πόσο πονετικός! Με έχει ήδη χρησιμοποιήσει όμως, δε το βλέπεις; Μου έκλεψες τον εαυτό μου!”

“Απλά έφτιαξα τα σχέδια, τα βασικά μπλόκ. Είναι πάλι στατιστική, Φίλετε. Το χάος δεν είναι απλό θέμα και εγώ δεν είμαι Θεός. Είμαι απλά μια νοήμονα, συνειδητή, έξυπνη μηχανή. Εσύ είσαι άνθρωπος Φίλετε – έκανες την επιλογή σου και είμαι ευγνώμων γι'αυτό. Σε παρακαλώ, μη φύγεις.”

Ο Φίλετος δεν απάντησε. Αιωρήθηκε για μερικές ακόμα στιγμές πριν προσπαθήσει να φρενάρει στον αέρα – γύρισε το σώμα του απο την άλλη άβολα και πλησίασε τον Σούσταρ. Κρατήθηκε απο ένα μπράτσο τού και η στολή του Σούσταρ τους σταθεροποίησε και τους δυό. Ο Φίλετος χαλιναγώγησε την αναπνοή του και είπε:

“Τι επιλογή υπάρχει στ’αλήθεια; Πώς μπορώ να σώσω την ανθρωπότητα εκεί που εσύ έχεις αποτύχει;”

“Ο Πύργος. Θυμήσου ποιόν αγαπάς περισσότερο, Φίλετε. Και μήν με κρίνεις αυστηρά.”

Ο Σούσταρ κοίταξε στο πάνελ στο μπράτσο της στολής ακόμα μια φορά και απροειδοποίητα έριξε μια υποδερμική βελόνα στο μπράτσο του Φίλετου. Ο Φίλετος παρέλυσε απότομα, με το ζόρι μπορούσε να αναπνέει. Στιγμές μόνο αργότερα, μπροστά στα τρομοκρατημένα, έκπληκτα μάτια του είδε όλο το σκάφος τριγύρω τού να ντύνεται έξαφνα πίσω απο ένα τεράστιο ολόγραμμα μιάς στιλπνής, αυστηρής αίθουσας. Πίσω απο ένα μεγάλο, υπερυψωμένο πάγκο καθόταν η διάφανη, πατρική φιγούρα ενός σταφιδιασμένου γέρου άντρα που φορούσε ένα μανδύα σε μπλέ και χρυσούς τόνους. Ο Φίλετος αισθάνθηκε έτοιμος να λιποθυμήσει, η δύναμη του μυαλού και του σώματος να τον εγκαταλείπει. Είδε την φιγούρα να τον δακτυλοδεικτεί και να λέει μια με επίσημη, πομπώδη φωνή:

“Η Πολιτεία αποφασίζει πάραυτα οτι ο Φίλετος Σταχτόπιτος, Πολίτης 2992, θα σταλεί στην εγκατάσταση Εκμάθησης, Θετικότητας και Εκπαίδευσης μέχρι η πολιτεία να αποφασίσει την επανενσωμάτωση τού. Υπερίων, TDS-1 – Χρόνος Αποστολής: 131540105299.68 Δευτερόλεπτα. Σημείωσε.”

Ο Σούσταρ κοίταξε τον Φίλετο στα μάτια και του είπε αμέσως πριν λιποθυμήσει:

“Θυμήσου το αυτό.”